

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Consideratio X. De Conversatione, Visitationibus, & Recreationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

*Causa diligendi DEUM DEUS
est, modus sine modo.*

CONSIDERATIO X.

*De Conversatione, Visitationibus,
& Recreationibus.*

De Conversatione.

I. **N**ihil tanti est ponderis, nihilque tam difficile, quam bene recteque versari inter homines, eorumque familiari consuetudine uti. Justam dicendi causam habuit vir quidam sanctitate conspicuus: quoties inter homines fui, minor homo redii, id est, minus rationalis & perfectus. Ita etiam S. Jacobus nos docet, quod, qui non offendit in lingua, perfectus fit vir; cum moraliter impossibile sit, multa loqui, & non multos committere defectus. Nisi tibi ipsi blandiaris, bona fide fateberis, majorem tuis confessionibus materiam suppeditari ex tuis discursibus & familiaribus colloquiis,
&

& nulla re melius innocentiam tuam custodiri quàm silentiô.

II. Sed quia necessitas te ad aliquod hominum commercium adstringit, curandum saltem tibi erit, ut abstineas, quantum fieri poterit, ab iis congressibus, qui nihil nisi aërem mundanum spirant, in quibus vanitas & ineptiæ confabulandi materiam præbent, & plurima venduntur dictamina falsa & Evangelio contraria. Quòd si casu aut necessitate compellaris illis interesse, eleva mentem ad DEUM, & ab ipso auxilium pete. Vigila super te ipsum, nec te permitte ad vanos hujusmodi discursus abripi, ne videaris ob ignavum hominum respectum sensus parum Christianos concipere. Recipe te inde, quàm primum poteris, perinde ac si in glaciè aut præcipitio stares.

III. Nec minori cautela evitanda sunt illæ confabulationes, in quibus linguæ maledicæ triumphant, & potissimum studium in

obtrectationibus alienæ famæ ponitur; non enim minoris culpæ reus est, qui audit detractorem, quàm qui agit, siquidem libenter audiat; imò si etiam, quod plerunque accidere solet, ex ignava quadam animi socordia toleret. Si contra tuam voluntatem quandoque in ejusmodi colloquia incidas, vide, ad quid te conscientia tua obliget, ne alieni peccati participem te facias. Illi, qui alienam roduunt famam, aut sunt inferioris à te conditionis, aut æqualis, aut superioris. Si sunt inferioris, non est, cur hæreas; citò illis silentium impone. Si sunt æqualis; aut dextrè avertere discursum, aut excusare personam, cui detrahitur, debes, si quidem id prodesse existimaveris; aut certè honesto quodam civilique modo ostendere, obtrectationem tibi minimè esse gratam; aut denique omnino è circo discedere. Necessariò una ex his eligenda est via, per quam discrimen evadas.

das. Si illi, qui linguam in alterius famam stringunt, sint te superiores, frigido serióque vultu demonstrabis, fati quidem tibi esse respectus & moderaminis, ne ipsis aperte contradicas, tantum tamen non inesse ignaviae, ut, quæ dicunt, approbes.

IV. Defectus magis ordinariū familiaris confabulationis, & à quibus præcipuè cavere debes, sunt genius quidam criticus, fastidiosus, & ad jurgia promptus, qui semper aliquid reperit, quod carpat, cui refragetur, & contradicat; spiritus vanus & prophanus, qui non nisi de rebus mundanis sermonē movet & miscet, cui grave & molestum est de DEO rebusque æternis loqui.

V. Nihil est, quod æquè sæculum corrumpat, & mores frangat, quàm dicere, pro ridiculo haberi eum, qui Christianam ducere vitam satagit. Si, quam deberemus, de nostra Religione ideam concipere-

peremus, nulli nobis pudori esset de ea sermonem inferre & profequi. Si DEUM vel parùm amarem⁹, quid difficultatis esset de eo loqui? Fateor, semper discretionem utendum esse; sed si quis non possit de rebus Divinis sermonem inferere in circulis grandioribus, saltem id poterit in privatis congressibus cū viris honestis & virtute præditis, quos quis sibi familiares reddere debet.

De Visitationibus.

I. **V**isitationes semper fieri debent aut ex necessitate, ut cū de negotiis agendum est; aut ex charitate, ut cū pauperes & ægroti adeundi sunt; aut denique ex Christiana quadam humanitate, ut cū ad cognatos, ad amicos, aut ad personas, quibus obstricti sumus, invisimus.

II. In omnibus his visitationibus certa tenenda est mensura, ne inutilem plurimorum consuetudinem

imitemur, qui magnam vitæ partem in dandis acceptandisque visitationibus terunt, & perpetuum exitam vana occupatione negotium sibi formant, parvi pendentes jacturam temporis, quod ipsis ad procurandam suam salutem concessum est, & cujus singula momenta ipsis deberent esse pretiosissima, cum nullum omnium sit, quo non æternam felicitatem lucrari possint.

III. Cum quis ad aliquem invisere vult, acturus cum illo de negotio, maximè quod gloriam DEI & bonum animarum spectet, nã is excellenti prorsus & utilissimo pietatis exercitio utetur, si se suæque consilia commendaverit Angelo Tutelari illius, cum quo tractaturus est, ut ipse animum sui Clientis dirigat, & in eosdem secum sensus inclinet. Ita facere consueverat magnus ille DEI servus P. Petrus Faber, primus S. P. Ignatii socius, qui hoc medio omnium mentes
ex-

expugnauit & cœpit, quos ad DEUM deducere voluit; ita ut omnem in partem eos verteret, & quidquid pro ipsorum salute vellet, obtineret.

IV. Perquam utile quoque nostra colloquia & visitationes bene recteque peragendi medium est, si sequamur consilium Apostoli, & nos assuefaciamus, ut semper in proximo personam Christi intueamur. Si hac tam sancta praxi utamur, facile cavebimus defectus, & magna cum mansuetudine, charitate, & respectu cum aliis agemus. Bonum quoque erit, cor identidem ad DEUM elevare, ut ita euagatione spiritus evitemus, in quam nos plerunque familiaris cum aliis consuetudo conjicit.

De Recreationibus.

I. S. Thomas docet, animi relaxationem remedium esse à DEO infirmitati nostræ concessum. Cùm enim nec mens continuam

applicationem, nec corpus laborem aut nimis violentum aut nimis longum sustinere possit, necessariò utrique indulgenda est aliqua recreatio, ut, reparatis viribus, rursus ad studia & laborem incumbere possint. Capiendæ igitur sunt animi relaxationes ut medicinæ, id est, ex necessitate, quæ illas ex rationis præscripto moderari debet, & non ex voluptate velut sensuum oblectamenta.

II. Recreationes nunquam debent esse peccaminosæ, nec immoderatae; quæ enim major stultitia, quàm capere voluptatem ex aliqua actione, cujus, prævideas, te poenitere debere, nisi te perditum velis? aut frui oblectatione alicujus rei, quæ te æterno exitio involvet, nisi feriâ eluatur poenitentia, & cujus funestum exitum æternum deplorabis, nisi in hac vita fletu & lacrimis errorem obliteres?

III. Curandum præterea erit, ut nostræ oblectationes sint non tantum

tum non peccaminosa, sed ne quidem periculosa. Nostræ recreationes magnam partem culpâ carebunt, si nos innocentes erimus. Sed corruptio cordis nostri certum quoddam effundit venenum etiam in illa, quæ maximè innocua videntur, ut sæpe reperiamus principium mortis in illis rebus, quæ aut sustentandæ nostræ vitæ, aut sublevandæ nostræ infirmitati servire deberent. Itaque animi relaxationes etiam, in hoc censendæ sunt esse velut Medicamenta, quæ, nisi rectè præparentur, in virus degenerant.

IV. Hanc ipsam ob causam oblectamenta & recreationes nostræ non debent esse nimix, nec continuæ, etiamsi sint honestissimæ, quia emolliunt animum, & frangunt spiritum, ut se nulli rei seriò amplius impendere possit; sed horri ipsi sit, quidquid difficile, etiam cum suscipere curam, & laborem subire deberet ad ea peragenda,

da, ad quæ nos aut officium Christiani hominis, aut nostra conditio obligat. Præterquam quòd nihil æquè repugnet doctrinæ Christi, & genio Christianismi, qui est spiritus mortificationis & pœnitentiæ, ac mollis ista & delicata vita.

V. Quia lusus primum plerumque inter recreationes locum tenet, ideò vel maximè illum moderari oportet. Ut autem bene ordinetur, necesse est, ut non sit prohibitus, quales sunt aleæ & omnes lusus aleatorii; ut non nimium temporis ipsi tribuatur; ut non fiat pro magno pretio; ut illi non simus nimis addicti, nec faciamus ex illo commercium, magis quærendo lucrum quàm animi oblectationem; & denique, ut nos non impediat à melioribus negotiis, & debita muneris nostri executione.

LECTIO

Pro Decimo Die.

Ex S. Script. Finem Cap. X. Deuteron.
Cap.

382 *Admonitio pro conservando*

Cap. XIII. Epist. I. S. Pauli ad Corinthios
De Imit. Christi Cap. VII. Lib. II. & Cap.
V. & XXII. Lib. III.

Ex Memor. Lud. Gran. Cap. I. & II. Lib. VII.
Ex P. Rodriq. de Perfect. Cap. VI. Tract.
VI. Part. II.

ADMONITIO

*Pro conservando fructu ex sa-
cris Exercitiis collecto.*

I. Post actas Dno maximas gratias pro fa-
voribus, quos nobis in S. Recessu indul-
sit, offerenda sunt Christo Domino nostro
per manus Beatissimæ Virginis omnia no-
stra proposita, quæ fecimus, & scripto ex-
cepimus, durante sacro hoc tempore, hanc
rogando, ut de nostra fidelitate præstare
vadimonium, & preces suas interponere
dignetur, quibus gratias nobis necessarias,
maximè autem constantiam in bonis pro-
positis impetret.

II. Advertendum vel maximè est, De-
monem, absolutis sacris Exercitiis structu-
rum nobis solitas technas, suscitaturum
que periculosas occasiones & varia obsta-
cula, quibus nos avertat, ne executioni
mandemus, quæ rectè nobis proposuimus.
Idcirco excitandus ac firmandus est animus,